

CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES
DE CATALUNYA

EL CONSELL DE GARANTIES ESTATUTÀRIES DECLARA QUE ÉS CONTRARI A L'ESTATUT D'AUTONOMIA DE CATALUNYA EL DECRET LLEI 10/2025, DE 13 DE MAIG, DE MODIFICACIÓ DEL DECRET LLEI 6/2025, DE 25 DE MARÇ, PEL QUAL S'ADOPTEN MESURES URGENTS EN MATÈRIA DE L'IMPOST SOBRE ESTADES EN ESTABLIMENTS TURÍSTICS

El Ple del Consell de Garanties Estatutàries, en el seu Dictamen 4/2025, de 30 de maig, ha declarat, per unanimitat, l'antiestatutarietat del Decret Llei 10/2025, de 13 de maig, de modificació del Decret Llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre estades en establiments turístics, perquè s'ha dictat sense respectar el pressupòsit habilitant que exigeix l'article 64.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

El Dictamen es pronuncia sobre la petició efectuada pels diputats del Parlament de Catalunya, del Grup Parlamentari de Junts, respecte a l'adequació a l'Estatut i a la Constitució del Decret Llei 10/2025.

El Decret Llei 10/2025 té com a únic objecte posposar l'aplicació de dues mesures tributàries regulades al Decret Llei 6/2025, de 25 de març: l'increment de les tarifes de l'impost sobre estades en establiments turístics i de la nova quantia del recàrrec que pot establir l'Ajuntament de Barcelona sobre les citades tarifes. I ho fa invocant la situació de l'emergència habitacional i la preservació del principi constitucional de seguretat jurídica (art. 9.3 CE).

El Dictamen, d'acord amb el paràmetre d'estatutarietat de l'article 64.1 EAC relatiu al pressupòsit habilitant del decret Llei de la necessitat extraordinària i urgent, conclou que l'ajornament en l'aplicació de les dues mesures tributàries esmentades que efectua el Decret Llei 10/2025 no es pot dur a terme mitjançant aquest instrument normatiu.

I això anterior perquè el Govern no ha justificat a l'exposició de motius del Decret Llei 10/2025 ni a la documentació que integra el seu expedient d'elaboració ni a la documentació complementària que ha aportat al Consell en el tràmit de l'article 25.5 de la seva Llei reguladora (Llei 2/2009, de 12 de febrer) que aquesta norma obeeixi a una situació de necessitat extraordinària i urgent a la qual només es pugui fer front mitjançant la seva potestat legislativa excepcional.

En efecte, d'una banda, el Consell afirma que el desplaçament per part del Decret Llei 10/2025 de l'aplicació de l'increment de les tarifes de l'impost a un futur indeterminat contradiu clarament la invocació de la situació extraordinària i urgent de l'emergència habitacional perquè suposa una menor recaptació per a l'exercici 2025 amb la consegüent minoració dels ingressos obtinguts mitjançant aquest tribut propi i, per tant, menys recursos per destinar-los, almenys en part, a les polítiques públiques en matèria d'habitatge. Arriba a la mateixa conclusió respecte del recàrrec que pot establir l'Ajuntament de Barcelona sobre l'impost esmentat que, a més, ja va ser declarat contrari a l'article 64.1 de l'Estatut en el Dictamen 3/2025, de 16 d'abril.

I, d'altra banda, conclou que la demora en l'aplicació de les noves tarifes de l'impost tampoc no respon a la finalitat de salvaguardar la seguretat jurídica entesa com a claredat i certesa del dret. Així, si bé les successives previsions normatives que han tingut lloc sobre quin havia de ser el moment per aplicar les noves tarifes han pogut produir una certa confusió a l'operador jurídic (aprovació i convalidació del Decret Llei 6/2025, i aprovació i no convalidació del Decret Llei 9/2025 de suspensió de l'aplicació de part de les mesures contingudes al Decret Llei 6/2025), aquesta situació no esdevé una dificultat insuperable que condueixi a la vulneració del principi esmentat. A més, no queda tampoc resolta pel Decret Llei 10/2025, que disposa la seva suspensió sobre la base d'un fet doblement incert (l'aprovació o no de la llei que resulta de tramitar el Decret Llei 6/2025 com a projecte de llei i el termini en què aquesta aprovació tindrà lloc).

La previsió d'una clàusula temporal com aquesta mitjançant la reforma feta per un segon decret llei posterior significa defraudar l'exigència constitucional i estatutària d'aplicació immediata que es troba en el fonament del primer decret llei, sempre que no existeixi una nova situació de necessitat extraordinària i urgent que habiliti aquest segon decret llei de reforma. Oimés, la regulació de les noves tarifes de l'impost continguda al Decret llei 6/2025, que ja seria aplicable si no s'hagués dictat el Decret llei 10/2025, és perfectament clara en tots els seus termes i efectes temporals.

Igualment, no pot ser considerada *per se* com a infracció del principi constitucional de la seguretat jurídica la possibilitat que alguns dels preceptes del Decret llei 6/2025 siguin susceptibles de modificació durant la seva tramitació com a projecte de llei. Entendre el contrari significaria que qualsevol decret llei podria ser suspès al·legant aquesta possibilitat. En el cas que, efectivament, la regulació de les tarifes de l'impost sobre estades en establiments turístics que resultés de la conversió del Decret llei 6/2025 en llei fos diferent de la que aquest darrer preveu, es podria establir el corresponent règim transitori a la futura norma legal.

Barcelona, 2 de juny de 2025